

Diari portanveu de l'Esquerra Republicana de Catalunya a les comarques tarragonines

Un aeròdrom a Reus?

En la sessió de dijous passat, el regidor de la nostra minoria senyor Andreu, va presentar una proposició, demanant que pels tècnics municipals es procedís a l'estudi de les possibilitats que ofereix el nostre terme per a l'instal·lació d'un camp d'aterratge.

Recentment el governador civil de la "província", senyor Noguer i Comet, adreçava una ordre circular a tots els alcaldes de la seva jurisdicció en el mateix sentit, fent ressaltar les aventatges que la creació d'aeròdroms reportaria als municipis que arribessin a posseir-los.

Es innegable que la capacitat econòmica del nostre municipi, així com les condicions dels camps que l'envolten, permeten enfocar l'obra amb l'esperança de convertir-la en bella realització.

Tenim referències que existeixen treballs particulars, fets en altres temps, encaminats a la mateixa finalitat. El propi senyor alcalde en recollir la proposta del senyor Andreu al Consistori, va dir que en tenia coneixement. Aquests treballs, una volta estudiats potser podrien servir de base per a ampliar-los i anar el més ràpidament possible a la confecció del projecte i pres supost.

L'aviació que de cada dia està prenent un major impuls, ocupa amb preferència l'atenció del Govern de la República, el qual sembla disposat a fomentar-la creant o subvencionant noves vies regulars de transports, i dotant a l'exèrcit d'un major nombre d'aparells dels que avui compta.

En augmentar el nombre d'avions, tant per a l'element civil com militar, cal que automàticament es construïxin arreu de la península, camps d'aterratge, els quals en facilitar el desenvolupament de l'aviació, compliren amb la doble finalitat d'aeròdroms de socors per averies en ruta, i estacions de parada de les grans línies regulars de transport de passatgers, correspondència i mercaderies.

Per damunt de la nostra ciutat volen diàriament els aparells de dues línies importants. La de Barcelona a Madrid, i la de Marsella a Casablanca. Gairebé sempre que es traslladen esquadretes militars de les diverses bases de la Península a Barcelona o d'aquesta ciutat

a aquelles, veiem com passen per damunt de Reus o ben aprop. Això és una prova que les corrents aèries del nostre camp són favorables a l'aviació i és un altre argument en pro de què es construeixi l'aeròdrom, puix que compta per endavant amb la possibilitat de veure's freqüentment visitat.

Creiem, doncs, encertada la proposició del regidor senyor Andreu, i confiem que el bon acolliment que va tenir per part de l'alcalde i tot el Consistori, farà que Reus compti ben aviat amb un camp d'aterratge, que podria ésser amb el temps una base aèria d'importància.

ecos

IMPOPULARITAT DEL CINEMA

Advertim amb tota franquesa que no anem a fer cap descobriment. Es cosa sabuda, per més que molts no ho vulguin reconèixer, que l'art occidental és antipopular. El per què no és fàcil d'esbrinar, però és un fet que, per contraposició a l'art antic que era íntimament sentit per tothom, les manifestacions artístiques de la cultura d'Occident poden viure i ésser sentides per una minoria i mai per la

multitud. Només cal comparar a Sofocles i al Dant, a Polignot i Rembrandt, a Praxiteles i Bach per veure com els uns han arribat al cor de la gent a diferència dels altres que han viscut sense comunicació amb la gent, gairebé diríem contra la gent. Podrà ésser mai popular un quartet de corda bethovenià? Ja vaig parlar un dia que la gent sortia dels concerts avorrida i no em costaria gaire d'afegir avui, que surt de la mateixa manera de les pinacoteques o de les exposicions. No voldria incórrer en les iras de ningú; no afirmo que aquest fenomen sigui un bé o un mal—costaria molt de fer-ho—, però la constatació del fet em sembla, almenys, evident.

Digui-ho, sinó, el que s'observa en una derivació artística: en el cinema. Precisament ara han coincidit diversos escriptors en parlar d'això. Venien a dir que en el cinema, que fins ara semblava un art que fos popular, és a dir, que agradava per un igual a les *élites* i a les multituds, actualment ja mostra una divergència de manifestacions que es dirigeixen per camins oposats a les sensibilitats de les unes i de les altres. I no cal dir que en aquests casos les opinions esdevenen irreductibles i antagòniques; un mateix film és calurosament aplaudit per un grup i rebutjat amb no menys vehemència per un altre.

Aquesta divergència entre minoria i majoria deuria fer pensar que fins ara el cinema no era un art i que ara, precisament, comença a ésser-ho. Per un raonament deductiu a la inversa reconeixem l'art en el cinema en funció de la seva impopularitat. I no art a seques, sinó art occidental. Les tècniques modernes fan fugir cada dia més el film de la imatge plàstica i l'acosten a l'esfera musical. Les pel·lícules de nova factura no es veuen amb els ulls, sinó que volen entrar per altres vies en els sentiments. Els ulls serviran tot el més de pont, però les imatges no quedaran aturades a la retina, com la música occidental no vol quedar-se aturada a l'orella, sinó anar més endins, en un lloc que podríem definir com un centre artístic. Beethoven que va culminar en la perfecció de l'art occidental, era sord, que és com dir que, d'una manera simbòlica, va trencar l'últim pont material que encara el lligava al món exterior. El cinema modern és musical, no perquè tingui música que l'acompanyi, sinó perquè la seva expressió fugada, ràpida, d'espais cambiants i infinits, s'assemblen més a la lírica que a la plàstica.

Es en aquest moment quan comencen les divergències. Es quan l'artista intervé per parlar-nos un llenguatge de formes que només és entès per aquell centre específic. Aquest punt pot situar-se amb tota exactitud en l'instant en què un espectacle es torna antipopular. Per la música és senyalat per Palestrina, quan compon les seves misses. Moments corresponents són quan Rembrandt pinta la "Ronda de Nit", quan Le Nôtre projecta els seus jardins, quan Einsestein dirigeix la primera pel·lícula.

Abans les manifestacions es dirigien a l'ull o a l'orella. Però l'artista occidental s'expressa amb infinits que són magnituds que no es poden comprendre més que amb un òrgan més pregon. I el qui no tingui aquest òrgan, ha de sentir l'hostilitat que s'experimenta davant de les coses inasequibles.

GESTUS

L'EFICACIA DE L'ANUNCI, DEPENDENT DEL DIARI QUE ESCOLLIU. "FOMENT" US ASSEGURA AQUESTA EFICACIA.

Esquerra Republicana de Catalunya Primer Congrés Nacional

L'ajornament de les sessions del Primer Congrés Nacional d'Esquerra Republicana de Catalunya per als dies 13 i 14 del vinent mes de febrer, ha donat avinentesa a nombroses entitats de lliurar a aquesta magna assemblea delegació pròpia.

A la Secretaria d'Esquerra Republicana, carrer de Pelayo, 56, primer pis, primera porta, Barcelona, arriben, encara, cada dia, noves inscripcions amb els corresponents nomenaments de delegats efectius i suplents.

Fins a la data les entitats inscrites i amb delegació pròpia que assistiran a les sessions del Primer Congrés Nacional arriben a TRES CENTES.

El Primer Congrés Nacional d'Esquerra Republicana de Catalunya reunirà al Palau de Projeccions tots els patriotes catalans que el dia 14 d'abril van proclamar la República. Aquesta Assemblea d'Esquerra Republicana motivarà una manifestació cívica mai vista a Catalunya.